

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/01

Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 28. júna 2001 na neverejnom zasadnutí senátu predbežne prerokoval podanie B. D., bytom O., ktorým namieta porušenie svojich práv a práv jej rodičov podľa čl. 11, čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 116/2000 zo dňa 20. apríla 2001 a domáha sa rozhodnutia, ktorým by ústavný súd zrušil uvedené rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodol v merite veci jej občianskoprávny spor, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť B. D. o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 15. júna 2001 doručené podanie B. D., bytom O. (ďalej len „navrhovateľka“), ktorým namieta porušenie svojich práv a práv jej rodičov podľa čl. 11, čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 116/2000 zo dňa 20. apríla 2001 a domáha sa rozhodnutia, ktorým by ústavný súd zrušil uvedené rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodol v merite veci jej občianskoprávny spor o zrušenie práva užívať rodinný dom a pozemky.

Napadnutým uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zastavil konanie, lebo navrhovateľka nebola v dovolacom konaní zastúpená advokátom alebo komerčným právnikom a ani sama nemá právnické vzdelanie. Navrhovateľka tvrdí, že právneho zástupcu mala. Ústavný súd neskúmal, či navrhovateľka mala právneho zástupcu, lebo to, čo navrhovateľka žiada, zrušiť rozhodnutie najvyššieho súdu, ústavný súd podľa platnej ústavnej úpravy nemôže v žiadnom type konania.

Ústavný súd podanie navrhovateľky vyhodnotil na základe jeho obsahu ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorá nemá zákonom predpísané náležitosti. Ani keby ústavný súd podanie vyhodnotil ako podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, nemohol by ho prijať na ďalšie konanie.

V Slovenskej republike platí okrem ústavy, ktorá v druhej hlave zakotvuje základné práva a slobody, aj Listina základných práv a slobôd, a preto sa v konaní pred ústavným súdom možno domáhať aj v nej zakotvených práv a slobôd.

Navrhovateľka pravdepodobne vychádzala z ústavnej úpravy príslušnosti a právomoci Ústavného súdu Českej republiky. V Slovenskej republike však ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že: „Ústavný súd SR nemá právomoc na preskúmanie výrokovej časti a odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov“ (II. ÚS 21/96) a „Ústavný súd nemá právomoc zrušovať rozhodnutia všeobecných súdov ...“ (II. ÚS 1/95).

Ústavný súd nemôže ani nahrádzať všeobecné súdy a namiesto nich rozhodovať občianskoprávne spory. „Ústavný súd Slovenskej republiky nie je oprávnený rušiť rozhodnutia všeobecných súdov, prípadne nahrádzať ich rozhodnutia v občianskoprávných alebo trestných veciach svojimi vlastnými rozhodnutiami. Takéto konanie Ústavného súdu SR by zakladalo porušenie Ústavou SR zaručenej nezávislosti súdnej moci a bolo by i v príkrom rozpore s rešpektovaním princípu ústavnosti“ (I. ÚS 26/93).

Nedostatok príslušnosti a právomoci ústavného súdu nie je možné za súčasného právneho stavu odstrániť, a preto ústavný súd neskúmal splnenie ostatných procesných podmienok ani nevyzýval navrhovateľku na ustanovenie právneho zástupcu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.